

Частина перша

РОЗЛИВ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Розлив: місяць другий, день двадцятий

Ренісенб стояла й дивилася на Ніл.

Здалеку до неї долинали уривки голосів — то її брати Яхмос і Собек сперечалися на підвищених тонах про те, чи варто укріпити греблю в певних місцях. Собек мав високий упевнений голос. Він звук доводить свою правоту щирою переконаністю. Голос другого брата був низький і невдоволений, у ньому звучали вагання й тривога. Яхмос вічно був чимось стривожений. Він був старшим сином, і коли батько від'їздив у Північні землі, порядкування господарством майже повністю лягало на його плечі. Яхмос був неквапливий, поміркований і схильний шукати складнощі там, де їх не було. Кремезний і повільний, він не мав у собі Собекової життєрадісності й упевненості.

Ренісенб чула подібні суперечки з раннього дитинства, і в них завжди звучали однакові інтонації.

Раптом вона відчула себе в безпеці... Вона повернулася додому. Так, тепер вона вдома...

Та коли Ренісенб знову глянула на бліду лискучу ріку, в ній укотре зринули біль і обурення. Хай, її молодий чоловік, помер... Хай, із усміхненим обличчям і сильними плечима. Хай був із Осірісом у Царстві мертвих, а вона — Ренісенб, його кохана дружина, лишилася на поталу відчаю. Вісім років були вони разом — вона прийшла до нього майже дитям, а тепер, удовою, повернулася до батьківського додому з крихіткою Теті.

Тієї миті їй здалося, що вона ніколи нікуди не від'їздила...

Вона радо зустріла цю думку...

Вона забуде ці вісім років, сповнених бездумного щастя, зруйнованих і пошматованих тепер болем і втратою.

Так, забуде їх, викине з голови. Вона знову стане Ренісенб, донькою жерця Ка на ім'я Імхотеп, знечуженою дівчиною без думок. Кохання чоловіка й брата було жорстоким, зрадливим у своїй солодкості. Вона згадала сильні бронзові плечі, усміхнені губи — а тепер Хая забальзамували, обгорнули бинтами й озброїли амулетами для безпечної подорожі в інший світ. В цьому світі Хай не вийде більше на вітрильнику в Ніл і не наловить риби, і не сміятиметься сонцю, а вона, сидячи на палубі з Теті на руках, не розсміється у відповідь...

Ренісенб вирішила: «Не думатиму про це. Усьому кінець. Тепер я вдома. Тут усе так, як і було. Я теж тепер стану такою, як раніше. Все ввійде в старе русло. Теті вже все забула. Вже бавиться з іншими дітьми і сміється».

Ренісенб рвучко розвернулася й пішла до будинку, промайнувши навантажених віслюків, яких гнали до ріки. Пройшла повз комори для зерна й сараї, далі крізь хвіртку й опинилася на подвір'ї. Тут було дуже гарно. Навколо ставка, в тіні сикоморів, росли квітучі олеандри й кущі жасмину. Теті саме пустувала там з іншими дітьми, їхні голоси дзвеніли пронизливо й чисто. Вони то забігали до альтанки, що стояла на березі ставка, то вибігали з неї. Ренісенб помітила, що Теті бавиться з дерев'яним левом, в якого, якщо смикнути за мотузочку, відкривався рот — іграшкою, яку сама Ренісенб у дитинстві любила. Вона знову подумала вдячно: «Я вдома...» Тут нічого не змінилося, усе так само, як і раніше. Життя було тут безпечним, сталим, незмінним. І хоча тепер дитина — Теті, а Ренісенб — одна з матерів під захистом домашніх стін, та фундамент, суть речей, лишився тим самим.

М'ячик, яким забавлявся хтось із дітей, підкотився їй до ніг, вона підбрала його й, сміючись, кинула назад. Ренісенб піднялася на ганок із пофарбованими у радісні кольори колонами, а потім увійшла в будинок, минула велику центральну залу, облямовану

кольоровим фризом із маками й лотосами, і рушила далі, далі вглиб будинку до жіночої половини.

Її слух уловив гучні голоси, і вона знову на мить застигла, вбираючи з насолодою відлуння знайомих здавна голосів. Сатіпі та Қайт — лаються як завжди! Ренісенб добре пам'ятала звучання голосу Сатіпі — високого, владного, глузливого. Сатіпі — це дружина брата Ренісенб, Яхмоса, висока, енергійна, говірка жінка, чия краса гнітить і тяжіє. Вона постійно порушувала правила, кпинила зі слуг, вічно всіх звинувачувала й домагалася нездійсненого, тиснучи на всіх лайкою та вагою власної особистості. Усі боялися її язика і квапилися виконувати її накази. Сам Яхмос захоплювався рішучістю й гоноровістю своєї жінки, але те, як він дозволяв знущатися над собою, часто дратувало Ренісенб.

З певними проміжками, в паузах між пронизливими репліками Сатіпі, чувся впертий голос Қайт. Та була опасистою жінкою з простим обличчям, дружиною вродливого, жвавого Собека. Вона всю себе віддавала дітям, і дуже рідко говорила на інші теми. У щоденних сварках зі своєю невісткою вона дотримувалася однакової стратегії — просто повторювала своє початкове твердження із тихою непорушною незламністю. Вона не проявляла ані пристрасті, ані запалу, і завжди дивилася на питання лише зі свого боку, а більше з нічийого. Собек був надзвичайно прив'язаний до дружини й вільно обговорював із нею

всі свої справи, упевнений у тому, що вона вдавати-
ме, ніби слухає, підбадьорюватиме його звуками
схвалення чи засудження й не пам'ятатиме жодних
ніякових деталей, бо насправді весь час думатиме про
щось, пов'язане з дітьми.

— Це просто неприйнятно, ось що я кажу, — гор-
лала Сатіпі. — Якби в Яхмоса було сміливості, як
у миші, він і то ні секунди цього не терпів би. Хто тут
головний, коли Імхотепа немає? Яхмос! І як дружи-
на Яхмоса саме я маю першою обирати килимки та
подушки. А цей чорний раб — не раб, а бегемот
якийсь — має...

Вступив важкий глибокий голос Кайт:

— Ні, ні, маленька, не їж ляльчиного волосся. Ві-
зьми краще цукерочку — о, як *смачно*...

— А щодо тебе, Кайт, тобі бракує вихованості, ти
навіть не слухаєш, що я кажу, і не відповідаєш —
у тебе жахливі манери.

— Блакитна подушка завжди була моєю... О, по-
глянь, маленька Анх пробує ходити...

— Ти дурна, як твої діти, Кайт, і це ще м'яко ска-
зано. Але тобі це з рук не зійде. Я свої права відстою,
кажу тобі.

Ренісенб здригнулася, почувши за спиною тихі
кроки. Вона різко озирнулася і, побачивши Генет,
відчула звичну неприязнь.

Обличчя служниці скривилося в напівуслесливій
посмішці.